

men ligegyldigt. Men hendes Ringeagt pinte ham, hendes uretfærdige Vrede var ham en oprigtig Sorg.

Jytte havde hørt paa ham i Tavshed. Hans ophidsede og paa-gaaende Tone ængstede hende. Først da de stod ved hendes Port, følte hun sig tryk. Her sagde hun roligt afvisende, at hun overhovedet ikke gav sig af med at ringeagte, og at hun var ganske uvidende om, at hun nogensinde havde været vred paa ham. Og da han derefter spurgte hende, om han en Gang, naar han tilfældigt mødte hende alene, maatte have Lov til at standse hende for nærmere at forklare sig, svarede hun igen: „Ja — værsgo'!“ Hvorpaa hun hilste Godnat og forsvandt ind ad Porten.

Trods den korte Afsked gik Karsten From derfra med et tilfreds Smil om Munden. Han havde ikke ladet sig narre af hendes Ro. Gennem hendes afsnuppede Sætninger havde han mærket den hurtige Puls og Tankernes Forvirring. Ogsaa Kindernes Varme havde røbet hende trods den opslaaede Pelskrave. „Hvilken Vending ved Forsynets Styrelse“, tænkte han. Endnu for faa Timer siden havde han troet at være nødt til at opgive den dristige Erobring. Nu skred han til Værket i en Rus som en passioneret Jæger, der omsider har indringet et ædelt Stykke Vildt og stiller sig paa Post med Blodet bankende af Forventning.

VII

Mads Vestrup sad den næste Aften fredeligt i sin lille Stue hos den gamle Skomager i Knabrostræde, hvor han var flyttet ind for et Par Dage siden. Han sad med begge Armene paa Bordet og læste ved en lille Petroleumslampe. Den ene Tommelfinger holdt han under Hagen til Støtte.

Han havde om Eftermiddagen skrevet et langt Brev til Stine og fortalt hende om Mødet den foregaaende Aften, „hvormed jeg, saa daarlig og kraftsløs min Tale end var, dog vist ikke har gjort vor kære Herre Skam“.

Langsomt løftede han sit tunge Hoved fra Tommelfingeren. Der var bleven banket paa hans Dør.